

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 10. lipanj 2020. [\[Multimedia\]](#)

Jakovljeva molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo naše kateheze na temu molitve. U Knjizi Postanka, kroz događanja iz života muškaraca i žena iz davnih vremena, ispričovijedane su priče u kojima možemo naći odraz našega vlastitog života. U ciklusu o patrijarsima pronalazimo i onu o čovjeku koji je lukavstvo učinio svojim najjačim oružjem: riječ je o Jakovu. Biblijsko izvješće govori nam o teškom odnosu koji je Jakov imao sa svojim bratom Ezavom. Od najranije dobi među njima vlada suparništvo i ono se ni kasnije više nikada neće prevladati. Jakov je drugorođeni sin – bili su blizanci –, ali prevarom uspijeva prigrabiti od oca Izaka blagoslov i dar prvorodstva (usp. *Post* 25, 19-34). To je samo prvi u dugom nizu lukavstava za koje se ovaj beskrupulozni čovjek pokazao sposobnim. Čak i ime „Jakov“ znači osobu uz koju se veže lukavstvo.

Nakon što je bio prisiljen pobjeći daleko od brata, kao da mu sve polazi za rukom u životu. Vješt je u poslovima: veoma se obogatio i postao vlasnikom golemoga stada. Upornošću i strpljenjem uspijeva uzeti sebi za ženu najljepšu od Labanovih kćeri u koju je bio istinski zaljubljen. Jakov – rekli bismo suvremenim jezikom – je čovjek koji je „sve što ima stvorio svojim vlastitim rukama“, snalažljivošću, lukavošću, uspijeva osvojiti sve što želi. Ali mu nešto nedostaje. Nedostaje mu živu odnos s vlastitim korijenima.

I jednoga je dana začuo zov svoga doma, svoje drevne domovine, gdje je još uvijek živio Ezav, brat s kojim je oduvijek bio u vrlo lošim odnosima. Jakov kreće na put i poduzima dugo putovanje s velikom karavanom ljudi i životinja sve dok ne stigne do posljednje etape, kod potoka Jaboka. Ovdje nam Knjiga Postanka pruža nezaboravni tekst (usp. 32, 23-33). Pripovijeda kako je patrijarh, nakon što je prešao preko potoka sa svim svojim ljudima i stokom – koje je bilo mnogo – ostaje sam na obali koja mu je bila tuđa. I razmišlja: što me čeka sutra? Kakav će stav zauzeti njegov brat Ezav kojem je ukrao prvorodstvo? Jakovu je u glavi prava bujica misli... I dok je padala večer iznenada ga je neki nepoznati čovjek zgrabio i počeo se s njim hrvati.

U *Katekizmu* se objašnjava: „Duhovna tradicija Crkve vidjela je u tome izvješću simbol molitve kao borbe vjere i pobjede ustrajnosti“ (KKC, 2573).

Jakov se borio cijelu noć, ne puštajući svog protivnika ni na tren. Na kraju je pobijeđen: suparnik mu je zadao udarac u bedreni živac i od tada će čitav život biti hrom. Taj tajanstveni čovjek s kojim se hrvao pita patrijarha kako mu je ime i kaže mu: „Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima i nadvladao si“ (r. 29). Kao da time hoće reći: nikad nećeš biti čovjek koji hoda tako kao sada, nego pravilno. Mijenja mu ime, mijenja mu život, mijenja njegovo držanje; zvat ćeš se Izrael. Tada i Jakov pita sugovornika: „Reci mi svoje ime!“ Ovaj mu ga ne otkriva, nego ga umjesto toga blagoslivlja. I Jakov shvaća da je susreo Boga „licem u lice“ (usp. rr. 30-31).

Borba s Bogom je metafora molitve. U drugim se prigodama Jakov pokazao sposobnim razgovarati s Bogom, doživljavati ga kao prijateljsku i blisku prisutnost. Ali iz te noći, kroz borbu koja je dugo potrajala i u kojoj je gotovo podlegao, patrijarh izlazi promijenjen. Promjena imena, promjena načina života i promjena osobnosti: izlazi promijenjen. Odjednom više nije gospodar situacije – njegovo lukavstvo mu nije od koristi – više nije strateg i proračunat čovjek; Bog ga vraća njegovoj istini o smrtniku koji drhti i koji osjeća strah, jer se Jakov bojao u borbi. Odjednom Jakov nema što drugo prikazati Bogu osim svoje krhkosti i nemoći, pa i svojih grijeha. I *taj* Jakov je primio Božji blagoslov s kojim ulazi hramajući u obećanu zemlju: ranjiv, i ranjen, ali s novim srcem. Jednom sam čuo nekog starca – bio je to dobar čovjek, dobar kršćanin, ali grješnik koji je imao veliku vjeru u Boga – kako govori: „Bog će mi pomoći; neće me ostaviti sama. Ući ću u nebo, šepajući, ali ući ću.“ Jakov je prije bio čovjek siguran u sebe, uzdao se u svoju lukavost. Bio je čovjek na kojeg se milost nije mogla „primiti“, „otporan“ na milosrđe; nije znao što je milosrđe. „Ja ovdje vedrim i oblačim!“, nije mislio da treba milosrđa. Ali Bog je spasio ono što je bilo izgubljeno. Dao mu je do znanja da je ograničen, da je grešnik koji treba milosrđe i spasio ga je.

Svi mi imamo jedan sastanak u noći s Bogom, u noći našeg života, u mnogim noćima našega života: trenutke tame, trenutke grijeha, trenutke izgubljenosti. Tu uvijek dolazi do susreta s Bogom. On će nas iznenaditi u času kad to ne očekujemo, kad ćemo stvarno ostati sami. U toj istoj noći, boreći se protiv nepoznatog čovjeka, postat ćemo svjesni da smo tek siromašni ljudi – dopuštam si reći „jadnici“ – ali, upravo tada, u trenutku u kojem se osjećamo „jadnima“ ne smijemo se bojati, jer u tom trenutku Bog će nam dati novo ime, u kojem je sadržan smisao čitavog našeg života; promijenit će naša srca i udijelit će nam blagoslov pridržan onima koji dopuste da ih On promijeni. To je lijep poziv da se prepustimo Bogu da nas promijeni. On zna kako to učiniti, jer poznaje svakog od nas. „Gospodine, Ti me poznaješ“, može reći svaki od nas. „Gospodine, Ti me poznaješ. Promijeni me“.

U petak, 12. lipnja slavi se Svjetski dan borbe protiv izrabljivanja dječjeg rada, fenomena koji dječacima i djevojčicama oduzima djetinjstvo i izlaže pogibelji njihov cjeloviti razvoj. U trenutnim prilikama izvanredne zdravstvene situacije u nekim su zemljama djeca i mladi prisiljeni na rad neprimjeren njihovoj dobi kako bi pomagali svojim obiteljima koje grcaju u krajnjem siromaštvu. Nerijetko se radi o oblicima ropstva i zatočeništva koji imaju za posljedicu tjelesna i psihološka trpljenja. Svi smo mi odgovorni za to.

Apeliram na institucija da ulože sve moguće napore kako bi se zaštitilo maloljetnike, ispravljajući ekonomske i društvene nedostatke koji su u pozadini izopačene dinamike u koju su oni nažalost uključeni. Djeca su budućnost ljudske obitelji: na svima nama je zadaća potpomoći njihov rast, zdravlje i vedrinu.

* * *

Pozdravljam vjernike talijanskoga govornog područja. Sutra se slavi svetkovina *Corpus Domini*, Presvetoga Tijela i Krvi Kristove. Ove godine nije moguće slaviti euharistiju javnim manifestacijama, no, možemo ostvariti jedan „euharistijski život“. Posvećena hostija u sebi sadrži Kristovu osobu: pozvani smo tražiti je pred svetohraništem u crkvi, ali i u onom svetohraništu kojeg predstavljaju oni koji su na dnu društvene ljestvice, oni koji trpe, osamljene i siromašne osobe. Sâm Isus je to rekao.

[...] Pozivam sve da u Euharistiji pronađu potrebne snage da mogu teške trenutke živjeti s kršćanskom jakošću.